

Ви чуєте? Це мій народ – як сіль, як хрест і плоть мого життя і віку,  
І тому доля моя, щастя моє, біль йому належить звіку і довіку.

Микола Вінграновський

Білоцерківська міська районна газета

# Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 11-12 (14320-14321), 7 ЛЮТОГО 2025 р. Роздрібна ціна 10 грн. 00 коп.

## Сіточки у Наталочки, або «Завзяті павучки»

Локація з такою милою назвою, де дружний гурт білоцерківських жінок плете маскувальні сітки для ЗСУ, в січні відзначила річницю створення. Тут виготовлення такого необхідного військовим захисту, як і на багатьох інших локаціях, відбувається за сприяння Благодійного фонду «Промінь України». Під його егідою була створена спільнота «Разом ми Сила», а організовує роботу з плетіння сіток Алла Захарова, невгамовна, яскрава, життєрадісна людина, яка своїм внутрішнім вогником запалює всіх, хто поруч!



Та повернімося до «Завзятих павучків». Рік тому гостинна хазяйка, прекрасна творча особистість, пані Наталя запропонувала розмістити локацію в її приміщенні. І якось одразу, немов за участю невидимої сили, був створений немалий колектив. Протягом року сюди приходили різні люди. Деякі не затримувалися надовго, але більшість жінок працюють і досі.

Згуртованість, доброзичливість, вміння відпочивати, гумор – це лише невелика кількість позитивних рис цієї локації! Але головна риса – невтомна праця! За рік «Завзятіми павучками» були сплетені 135 сіток різних розмірів. Якщо рахувати їхній метраж, беручи за основу стандартну сітку 6 x 4 м, то вийде 3249 квадратних метрів, або 324 сотки. А сітки зазвичай були більшого розміру! Уявіть собі, скільки техніки, бліндажів було сковано від ворога руками дівчат цієї працюючої локації.

Щоб розпочати роботу, потрібно зробити і встановити каркас, станки для нарізки матеріалу на стрічки. В цьому нам допомагають Сергій Дрозд і Сергій Громов. А далі, здається, все просто: плести собі та й плести. Але не всім спочатку вдається натягнути сітку на каркас, є складні місця для заплітання. То потрібно стати на стільчик, щоб заплести верх рами, то плести дуже низько, що не кожному зручно, бо дехто вже поважного віку. Тоді до справи беруться молодші. Доводиться застосовувати креативні ідеї, щоб зручніше було плести.

Але не тільки роботою гуртується колектив. Дівчатка, так лагідно називають себе волонтерки, вміють гарно відпочивати: ходять разом на прогулянки, відвідують цікаві місця.

А ще один день на тиждень, по вівторках, пані Людмила Носова готує смачні супи. Що може бути кращим, ніж спільне застілля за тарілкою гарячого супу!

Інша пані Людмила називає свою тезку леді Лю, тому що вона дуже сильно підтримує колектив. До речі, обід готує колежанкам за власний рахунок, пригощає смачною кавою. Крім того, вона організовує їм поїздки в цікаві місця, підтримує своїм завжди позитивним настроєм. Поруч з нею всі з легкістю стають позитивними!

«Ми працюємо з десятою до вісімнадцятої години, тому обід для нас дуже важливий, це необхідність, – продовжує розповідь Люба. – Тут зібралися різні люди, але нас поєднала спільна справа, й ми всі стали друзями».

Лідія розповіла, що прийшла сюди волонтерити з іншого місця. Вона пенсіонерка, але пенсія невелика, тому допомагати захисникам фінансово жінка часто не в змозі, тож, як вона каже, ця робота – її вклад у спільну справу.

На прохання охарактеризувати колектив, лунає з різних боків: «ми всі друзі за інтересами», «тут домашня атмосфера», «разом на роботі, разом на відпочинку», «ми одна сім'я», «працюємо, щоб швидше прийшла перемога».

Людмила додає: «Нам не потрібно ніяких нагород. Хлопці військові сказали «дякую» – то і є найбільша нагорода для нашого колективу. Влітку, коли невеликі витрати на комуналку, ми посилено донатимо на матеріли. Робимо все, що в наших силах».

Євгенія, Женечка, про свою роль у спільній роботі каже: «Я тільки ріжу стрічки. Моя мета – зробити так, щоб у дівчат не було ні хвилини простою. Якщо не встигаю на локації, то беру стрічки для нарізки додому. А чому? Тому що я хочу перемоги! Мої всі хлопці – там, і я жду їх до хати».

Змінюються пори року, змінюється колір сіток, але незмінним залишається позитивний настрій на локації «Завзятих павучків», як і велике бажання внести свій вклад у перемогу! Приєднуйтеся до нас! Ми плетемо захист для воїнів і їхньої техніки, а воїни захищають нас!

ПРИХОДЬТЕ. ТЕЛЕФОНУЙТЕ.

АЛЛА – 097-753-83-83, ВІРА – 095-839-26-76.

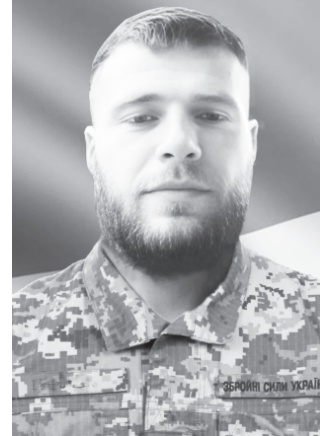
Віра ДРОЗД



## Повернулись на щиті

Вкотре наша громада в скорботі... Рідні, друзі, побратими, небайдужі земляки навіки попрощалися зі своїми найдорожчими захисниками. Їх убила росія.

За незалежність України своє життя віддав 34-річний білоцерківець, сержант **Євген Сергійович ШТИКА**, оператор відділення радіоелектронної боротьби з БПЛА військової частини А 2573.



Воїн світла, солдат **Олег Іванович ПЕТРУЧЕНКО**, якому було 32 роки, навідник десантно-штурмового батальйону військової частини А 7788, загинув 23 січня під час виконання бойового завдання в населеному пункті Мала Локня Курської області, залишившись до останнього подиху вірним військової присязі.



Повернувся на щиті **Олександр Васильович КОВАЛЕНКО**, псевдо «Юрист», 34-річний капітан поліції, командир взводу 2 роти 2 батальйону 2 полку поліції особливого призначення «КОРД» (стрілецький). Він загинув внаслідок вогневого контакту зі збройними формуваннями рф 23 грудня 2024 року в Торецьку Бахмутського району на Донеччині, виконуючи бойове завдання.



КЛАНЯЄМОСЯ НАШИМ ЗЕМЛЯКАМ-ГЕРОЯМ, ДЛЯ ЯКИХ ВОІНСЬКА ЧЕСТЬ, ВОЛЯ УКРАЇНИ, ВІДНОВЛЕНИЙ МИР У РІДНИХ ДОМІВКАХ СТАЛИ МЕТОЮ ЖИТТЯ – ГІДНОГО ЖИТТЯ СПРАВЖНИХ ПАТРІОТІВ.

## Ще 8 наших земляків стали Почесними посмертно

Перед початком сесії Білоцерківської міської ради присутні віддали данину пам'яті тим білоцерківцям, які, захищаючи Україну, на вівтар її перемоги поклали найдорожче – своє життя.



ЗВАННЯ «ПОЧЕСНИЙ ГРОМАДЯНИН БІЛОЦЕРКІВСЬКОЇ МІСЬКОЇ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ» (ПОСМЕРТНО) БУЛО ПРИСВОЄНО 8 НАШИМ ЗЕМЛЯКАМ:

**БІЛОКОНЮ ОЛЕКСАНДРУ ГЕННАДІЙОВИЧУ** (посвідчення та нагрудний знак отримала його мати Світлана Іванівна);

**БОНДАРЮ ВОЛОДИМИРУ СЕРГІЙОВИЧУ** (посвідчення та нагрудний знак отримала дружина Ірина);

**КАРАНУ ВАЛЕРІЮ МИКОЛАЙОВИЧУ** (посвідчення та нагрудний знак отримала дочка Ольга);

**КОВАЛЬЧУКУ ІГОРЮ АНАТОЛІЙОВИЧУ** (посвідчення та нагрудний знак отримала мати Надія Петрівна);

**КОШЕЛЄВУ ВАСИЛЮ ВОЛОДИМИРОВИЧУ** (посвідчення та нагрудний знак отримали дружина Ольга та донька Іринка);

**ПИЛИПЬОКУ ВІКТОРУ ВАСИЛЬОВИЧУ** (посвідчення та нагрудний знак отримав син Вадим);

**ТИХОМІРОВУ ЮРІЮ СЕРГІЙОВИЧУ** (посвідчення та нагрудний знак отримала мати Лариса Михайлівна);

**ТРОЦЬКУ ЮРІЮ ЮРІЙОВИЧУ** (посвідчення та нагрудний знак отримав син Георгій).

**ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ТА СЛАВА ПОЛЕГЛИМ ГЕРОЯМ.**





